

Kyläpelimannit Raimo Salmela ja Asko Leveäoja toivat pihalle markkinatunnelmaa. Kuva: Matti Pietinen

Äinämöinen

2/2014

Kesäistä väriloistoa. Kuva: Liisa-Marjatta Pietinen

Sisältö:

- 2 Pääkirjoitus: Päivi
- 2 Pirkko: Up! and Go
- 4 Luontokeskuksen
siivoustalkoot
- 4 Lahden kylämarkkinat
- 5 Ravintolapäivä
- 6 Seija ja Sakari Kinnunen
- 8 Äinään kylämarkkinat
- 9 Juhan luontovisa
- 9 Museokahvila Martta
- 10 Tanssin viemää
- 12 Kyläläisen kynästä
- 13 Matin liikuntahaaste
- 14 Uusi toimitus esittäytyy
- 15 Äinään Pyrkivä
- 15 Kylän toiminta
- 16 Yhteystiedot

PÄÄKIRJOITUS: Äinämöinen 2-2014

Elo tuumailuja

Eilen aukaisemani kalenterisivu kertoi eteläeurooppalaisten lomakuukauden alkaneen ja meillä täällä Suomessa syksyn saapuneen. Ensimmäiset opiskelijat aloittavat talvisen uurasuksensa jo ensi viikolla. Toivotamme voimia nuorille heidän opintoihinsa ja erityisesti turvallista koulumatkaa pienemmille.

Niin kesä siis tuli ja meni. Alkukesästä sitä odotettiin ja loppukesästä harmiteltiin, että tässäkö se taas oli. Kesään mahtui niin paljon. Oli ihanaa saada vaan olla. Sai keskittyä kotihommiin. Tavata tuttuja.

Valita parhaimmat kesätapahtumat laajasta tapahtumien kirjosta. Lueskella ja taas vaan olla tai puuhata. Täällä Äinään seudullakin oli useita mukavia kesätapahtumia. Toivotavasti pääsit mukaan. Kesätapahtumien tunnelmia voit käydä katsomassa näin myöhemminkin mm. Facebookissa tai Äinään seudun kotisivuilla, jonne Kärkkäisen Ari laittoi ihastuttavat videot markkinoilta ja tansseista. Kiitos kaikille, jotka mahdollistivat tapahtumat. Vuosi vuodelta kasvava väkimäärä innostaa kyllä jatkamaan taas ensi vuonnakin.

Mutta syksy tuo myrskyt ja sateet. Nuorisoseurantalomme on koetuksella. Kylätoimikunta on jo useamman vuoden teko-hengittänyt taloa, sillä onhan talo eräs alueemme maamerkeistä ja edelleen mukava kylätapahtumien järjestämispaikka. Talon kunnossapitoon tarvittaisiin talkooporukkaa, joka ei pelkäisi korkeampiakaan paikkoja.

Entä syksy muutoin? Nyt on aika nauttia vielä luonnosta ja sen antimista. Tehdä kävelylenkkejä raikkaassa syysilmassa. Suunnitella harrastuksia. Sytyttää kynttilöitä tunnelmaa luomaan pimeneviin iltoihin. Ja samalla pohtia, kaipaanko jotain, mikä lisäisi viihtyvyyttä täällä Äinään seudulla, vai olenko elämäni tyytyväinen näin. Ja jaa ajatuksiasi, sillä yhdessä, toisiamme tukien, voimme vaikuttaa ja saada alueella muutoksia aikaan

Päivi Salojärvi

Up! and Go, Elämä on tarua ihmeellisempää

Toukokuun 5 päivä tuli sähköpostia: ”tärkeää tietoa yougovlta, olet voittanut VW Upin. Ole hyvä ja lähetä meille yhteystietosi ja lähimmän Volkswagen-myyjän tiedot, jos otat auton vastaan”.

Laitoin nimeni, osoitteeni ja puhelinnumeroni sekä Autotalo Laakkosen Lahden pisteen yhteystiedot vastausviestissä. Saman tien laitoin saamani viestin omatekemilleni Nörteille eli pojilleni. He osaa-vat tutkia, onko kyseessä feikki vai onko viesti oikea. Heiltä sain positiivista palautetta: yritys on ole-massa ja yrityksen tiedoista löytyy viestin lähettänyt henkilö samalla tittelillä.

Tuli uusi viesti, jossa pyydettiin käymään autoliikkeessä. Soitin volkkarikauppaan ja sovin tapaami-sen. Liikkeessä ei ollut mitään tietoa arvonnasta ja voitosta.

Autoliikkeelle ja erityisesti automyyjä Mikko Mäntylälle annan 10 pistettä siitä, että he ottivat minut vakavasti mahdollisesta turhasta työstä huolimatta. Olin ennakolta hieman tutkaillut VW Upin

tietoja ja varustelutasoa. Sinisestä autosta olin kiinnostunut.

Sain tarjouksen hieman perusmallia paremmin (ilmastointi, neljä ovea) varustellusta Upista. Auto on valkoinen. Hyväksyin värin, koska sinisen toimitusaika olisi ollut noin 2 kuukautta.

Laitoin tarjouksen eteenpäin Tanskaan. Oli pari viikkoa hiljaista. Ehdin jo laittaa viestin, jossa kyselin asian etenemistä. Lasse Ryby Tanskasta oli ollut lomalla viikon, siksi asia venyi.

Sitten alkoi viestejä kulkea Lahdesta Tanskaan ja takaisin. Yllättäen oli toukokuun loppu ja minulla edessäni lasku, jossa maksoin perusmallin ja varustellumman mallin erotuksen. Luovutuspäivä oli myös sovittu (6.6).

Tässä kohtaa uskalsin avata suuni ja kertoa asiasta lähimmille työtovereilleni. Voitte arvata sen ihmettelyn ja onnittelujen määrän, joita minulle satoi. Kaikki halusivat liittyä YouGo-viin. Minä taisin olla aikamoinen kiusankappale kesäkuun alussa, kun en millään edelleenkään meinannut uskoa voittoa todeksi.

Tuli perjantai 6.6. auton luovutus oli edessä. Edellisenä päivänä työpaikalla oli sanottu, että en varmaankaan pysy pökyissäni perjantaina. Tämän vuoksi laitoin hameen päälleni, kukaan ei näe, jos pöksyt puutoavat. Tanskasta oli pyydetty valokuvia luovutuksesta. Poikani oli kuvaamassa onnenpotkun toteutumista. Kuva on Mikosta ja minusta luovutushetkellä.

*Äinämöinen toivottaa
Pirkolle onnea!*

Oheinen kuva on todiste siitä, että totuus on tarua ihmeellisempää.

Vasta kirjoittaessani nimeäni tarvittaviin asiakaspereihin ja istuessani Uppiin ajaakseni sen ulos autoliikkeestä kuvausta varten uskoin lopullisesti voittooni. Veijo varmaankin muistaa, kuinka ”täpinöissäni” olin Laakkosen pihalla nähdessäni oman Uppini ensimmäistä kertaa.

Kotona oli vastaanottokomitea odottamassa: puolisoni ja hänen kaksi veljeään ja toisen vaimo. Kaikki kerääntyivät Upin ympärille ja koeajolle lähdössä. Tunnen heidät sen verran hyvin ja koska kyseessä oli perjantai, lämmin päivä ja Tallinnassa oli käyty lähiaikoina, kysyin, kuka ei vielä ole ottanut. Puolisoni lähti ajamaan muut kyydissään ja minä korkkasin oluen. Seuraavana aamuna päivitin ”naamakirjaan” tunnelmiani: piti katsoa ikkunasta ennen kuin uskoin, että eilinen on totta

Nyt, puolivälissä heinäkuuta, olen edelleen tyytyväinen ja onnellinen voitostani. Auton vastaanottaminen ei ole kaduttanut lainkaan. Kilometrejä Upin mittariin on kertynyt jo noin 1100. Kuten kuvasta näet, en ole pieni eikä puolisonikaan. Molemmat sovimme vierekkäin eteen aivan yhtä hyvin kuin toiseen autoomme Toyota Corollaan. Vakuutusmaksut ja käyttövoimaverolappu tulivat ja maksoin ne kivutta ilman tavanomaista marinaa verolapun tarpeesta.

Taustaa:

Olen jo pitkään osallistunut pariin asiakasraatiin, joiden kyselyihin vastaan sähköpostiin tulleesta linkistä.

YOUGOV niminen paneeli on maailmanlaajuinen. Sen pohjoismaihin keskittynyt yksikkö arpoo kuukausittain palkintoja. Lokakuusta 2013 alkaen kuukausipalkintona on VW Up.

Huhtikuussa onni potkaisi: **minä voitin!** Elämä on yllätyksiä täynnä!

Onnellinen voittaja: Pirkko Lohtari

Luontokeskus kesäkuntoon

Luontokeskuksen lammen pinta peilaa kuin kuvastin.
teksti: Liisa-Marjatta Pietinen, kuva: Matti Pietinen

Siivoustalkoisiin saapui toukokuun alkupuolella toistakymmentä kyläläistä erilaisia pihatyökaluja olalla kantaen. Ahkerimmat olivat rientäneet kauniina päivänä paikalle muutamaa tuntia ilmoitettua aikaisemmin. Edellisenä keväänä siivoustalkoolaiset olivat tehneet niin perusteellista polunvarsien siistimistä, että tällä kerta työtä oli tavallista vähemmän.

Talkoissa on hauskinda yhdessä tekeminen, muiden eri ikäisten kylälaisten tapaaminen ja makkara-ruoion lämmössä istuminen.

Parasta on vuodenaikojen vaihtumisen seuraaminen lampien välissä olevaa luontopolkua pitkin ja silmäillä yleistä järjestystä luontokeskuksen alueella.

Lahden sataman toukokuun kylämarkkinoilla on ollut kyliemme edustus Asikkalan yhteisellä teltalla jo vuodesta 2008 alkaen.

Äinään seudun pöydällä myytiin leivonnaisia, mansikkamehua ja tomaatintaimia. Kyläesitteitä oli jaossa ja lapsiperheet ihailivat sivummalla Kampplan lampaita.

Muilla teltoilla oli tarjolla pitäjille tavanomaisia tuotteita kuten pyyhkeitä, leipiä, leipäjuustoa, pihvilihaa, kahvipussikoreja, hevostalutusta, lettuja, kasseja, muikkuja, kyläkirjoja, sahtivierrettä, ruisleipää, hunajaa, tuulikelloja ja jauhoja. Huomiota herätti kauniisiin kansanpukuihin tai keskiaikahuveihin pukeutuneet markkinamyymyjät.

Äinään teltan kohdalla ”Äinään käki” veti lasten ja markkinoilla vierailevien meppiehdokaiden Anneli Jäätteenmäen ja Mitro Revon huomion hetkeksi puoleensa.

Toritunnelma oli kesää odottava viileästä säästä ja tumman puhuvista pilvistä huolimatta.

Päijät-Hämeen kylämarkkinat Lahdessa jo 17. kerran

Aila Niemimäki on tottunut markkinamyymyjä.
Teksti ja kuva: Liisa-Mariatta Pietinen

- Kesä alkoi tänään, ihasteli kahvila Sillankorvan emäntä Seija Kinnunen huolehtiessaan, että asiakkailla oli riittävästi syötävää ja juotavaa. Ja toden totta, mikä olikaan mainiampi tapa aloittaa kesä, kuin piipahtaa kiireettömästi oman kylän kahvilassa. Ainakin tuona yhtenä, toukokuun 17. päivänä. Kyseessä oli nimittäin vuodesta 2011 järjestetty Ravintolapäivä, jota vietetään neljä kertaa vuodessa ympäri maailmaa.

Ravintolapäivän idea leviää

Maailman suurimmaksi ruokakarnevaaliksi itseään kutsuvaan suomalaiskeksintöön lähti ensimmäisenä vuonna mukaan 45 ravintolaa 13 maasta. Tänä vuonna sana oli kiirinyt vieläkin laajemmalle, ja tällaisia yhden päivän ravintoloita tai kahviloita oli ilmoittautunut mukaan 2719 ravintolaa 35 maasta. Näistä pelkästään Suomessa oli 1632 ravintolaa Seijan kahvila Sillankorva sekä kahvilat Asikkalan Vesivehmaalla ja Vääksyssä mukaan laskettuna. Seija kertoi käyneensä aiemmin Hillilässä vastaanvnlaisessa kahvilassa ja innostuneensa itsekin.

- Nyt tuli isännältä lupa, hän virnistää. Karsillankosken varrella, Karsillantiellä, sijainneessa kahvilassa sujui kaikki. Asiakkaat istutettiin pöytään, ja Seija tarjoili mitä kukin halusi. Menu oli Kinnusen mukaan helpompi koostaa kahvilamaiseksi ruokien sijaan. Ja vaikuttipa Punaposken piirakat, toskapalat ja suklaakakut tekevän kauppansa. Asiakkaita oli varoitettu aukiolo-ajasta ”Auki 10-17. Tai niin kauan kuin tavaraa riittää”.

Sana kahvilasta kulkee

Salonsaaresta paikalle olivat polkeneet Hilikka ja Eero Laurell, jotka olivat saaneet tietää kahvilasta tekstiviestillä. Idea ravintolapäivästä tuntui heistä kivalta ja mielenkiintoiselta, ja samalla tuli tehtyä ”hyvän pituinen lenkki”.

- Lähiasukkaat voivat myös tutustua toisiinsa, Hilikka Laurell totesi.

Iso-Äiniön kesäasukkailla, Lea ja Veikko Salosella, oli hieman kokemusta kylän yhteisistä tapahtumista.

- Ainakin kesäkuussa järjestettävillä kylämarkkinoilla on tullut käytyä. Kahvilasta he olivat lukeneet kylän ilmoitus-taululta.

PANNU KUUMANA RAVINTOLA SILLANKORVASSA

Teksti: Eveliina Markkinen
Kuvat: Matti Pietinen

Iina ja Seija Kinnunen

Yhdessä hauskaa tulee

Ravintolapäivästä kerrotaan, että silloin ihmisiä halutaan kannustaa hauskanpitoon, yhdessä tekemiseen ja erilaisten ravintola-ideoiden kokeilemiseen.

Kahvila Sillankorvassa oli tarjoilemassa ja viettämässä mukavaa päivää myös Kinnusen lapsenlapsi, Iina Kinnunen.

- Etenkin ulkona oli kiva olla. Olisi hauska pitää itsekin tällainen päivä, mutta ei ole tiloja, ker-
too Iina.

Kahvilan terassilla oli yksi pitkä pöytä, joka ei kovin tyhjänä pysynyt. Asiakkaita piipahteli paikalle hiljalleen, ja päivän aikana kahvilan antimista kävi nauttimassa hieman yli 50 asiakasta.

- Olin leiponut sadalle hengelle, joten tarjottavaa kyllä riitti. Viimeiset asiakkaat viihtyivät luonamme noin puoli kuuteen asti, Seija kertoi myöhemmin.

Tarjottavaa riitti myös mukaan ostettavaksi, oman väen nautittavaksi ja lastenlapsille lähetettäväksi. Tarjoilu onnistui Kinnusen mukaan mukavasti, ja leivontaresepti Puna-posken piirakkaan tarttui monen kävijän matkaan.

Tervetuloa kylään

Sää oli iso tekijä ulkoilmakahvilan pystyyn laittamisessa. Seija kertoi ilmoittaneensa tapahtuman Ravintolapäivän sivuille tiistai-iltana, kun lauantaiksi oli luvattu +20 C. Sää oli juuri täydellinen.

- Osallistuminen Ravintolapäivään riippuu monesta asiasta - ennen kaikkea säästä. Tällä hetkellä on kyllä intoa tapahtuman uusi-miseenkin.

Vaikka Ravintolapäivää vietetäänkin vain neljästi vuodessa, ei se silti onneksi ole este kyläilylle ja kahvittelemiselle. Tällä kertaa Kinnusten pakastimeen jäi jonkin verran tarjottavia, ja uusia syntyy tottuneelta keittäjältä helposti.

- Toivotamme kaikki kyläläiset tervetulleiksi piipahtamaan kotiimme muulloinkin kuin Ravintolapäivinä, kuten ennen oli tapana vierailla.

Lisätietoja:

www.restauranday.org

www.facebook.com/ravintolapaiva

[www.wikipedia.org/wiki/Ravintolapäivä](http://www.wikipedia.org/wiki/Ravintolap%C3%A4iv%C3%A4)

”KUN KROPPA ON KUNNOSSA, NIIN MIELIKIN VIRKISTYY”

Teksti: Eveliina Markkinen

Kuva: Kinnuset

- Kerro, mummi, millaista oli ennen vanhaan, on tuttu lause Seija Kinnuselle. Ja mummihan kertoo yhdessä papan kanssa, sillä kuuntelevia korvia riittää. Lapsia Seija ja Sakari Kinnusella on 4, lastenlapsia 13 ja lastenlastenlapsia 4. Aiemmin he järjestivät isovanhempien ja lastenlasten leirejä. Silloin vietettiin mukavaa leirielämää mummin toimissa muonittajana ja papan muun muassa kertoillessa tarinoita. Leireillä laulettiin, leikittiin, saunottiin sekä siirrettiin vanhaa perinnettä uusille sukupolville ruoka- ja iltarukousta unohtamatta.

- Kun kaikki pääsevät paikalle, esimerkiksi jouluna, kotiimme kokoontuu 31 perheenjäsentä, Seija kertoo mielisään.

Tie merkonomiksi

Seija on kotoisin naapurikylästä, Hillilästä ja syntyi vuonna 1950 isänsä kotitalossa kymmenlapsisen perheen esikoiseksi. Tulevaan mieheensä Sakariin Seija tutustui molempien työskennellessä Hillilässä sijainneella ja Sakarin vanhempien rakennuttamalla Gulf-asemalla. 16-vuotias Sakari ahersi huoltoaseman ja 15-vuotias Seija kahvilan puolella.

Syksyllä 1966 Seija lähti Lahteen opiskelemaan, ja valmistui neljän vuoden päästä merkonomiksi. Työtä oli luvassa saman tien Enso-Gutzeitilla kustannuslaskijana. Työpaikka pysyi samana 40 vuotta ja 7 kuukautta, vaikka yhtiön nimi muuttui ajan saatossa useaan kertaan.

Lapsia syntyi vuosien varrella

- Työuraan mahtui myös kolme äitiyslomaa. Kaksoset Marianne ja Jaripetri syntyivät vuonna 1971, ja tuohon aikaan äitiysloma kesti 3 kuukautta. Vuonna 1974 perheen tie kulki Hillilään, Seijan kotiseuduille Sakarin itse rakentamaan taloon. Mökiksi rakennettua taloa laajennettiin seuraavana vuonna vakituiseen asumiseen sopivaksi. Syksyllä 1974 perheeseen syntyi kolmas lapsi, Raino.

Laitoksella ollessa saatiin talon putkityöt valmiiksi, Seija kertoo. Tuolloin äitiysloma oli pidentynyt puoleen vuoteen. Seijan palattua takaisin töihin ja Sakarin tehdessä kolmivuorotyötä sai perhe lastenhoitoapua niin siskoilta kuin äideiltä. Kuopus Elisa syntyi vielä vuonna 1984, ja tuolloin Seija sai olla äitiyslomalla jo 10,5 kuukautta sekä 2 viikkoa hoitovapaalla.

Kaikki Kinnusen perheen lapset ovat saaneet käydä koulunsa Kurhilan koulussa, jossa myös Seija sisarustensa kanssa on opiskellut. Tänä päivänä myös lastenlapset käyvät samaa, nykyisin Länsi-Asikkalan koulua.

Pitkä työura

Sakari on syntynyt Enossa äitinsä kotitalossa vuonna 1949. Hänen ollessa vuoden ikäinen perhe muutti Pihtiputaalle, josta Toivo-isä sai ostaa rintamalla olleille miehille varattuja palstoja.

- Rintamamiestalo valmistui vuonna 1952, ja pelto raivattiin itse, Sakari muistelee. Lapsia syntyi perheeseen kymmenen, joista Sakari oli neljänneksi vanhin. Vuosien saatossa perhe muutti Nurmijärven ja Lahden kautta Asikkalaan, jossa he alkoivat pitää huoltoasemaa. Sakari pääsi töihin Enso-Gutzeitille, joka muutti muotoaan ja omistajiaan ajan kanssa Miehellä kuitenkin säilyi sama työpaikka peräti 43 vuotta ja 10 kuukautta. Viimeisinä työvuosinaan hän toimi kotelokoneen hoitajana ja pääluottamusmiehenä.

Hyvinvointia kosken äärellä

- Asuimme Hillilässä 20 vuotta kahdessa itse rakennetussa talossa, Seija ja Sakari Kinnunen kertovat. Sieltä he muuttivat muutamaksi vuodeksi Vääksyyn, kunnes ostivat nykyisen kotinsa Iso-Äiniön Karsilantieltä vuonna 1998. Sakari opiskeli työssä ohessa liikunta-alan hierontaterapeutiksi, ja on tehnyt työtä sivutoimisesti 19 vuoden ajan. Kinnuset ovat lisäksi tutustuneet Synergyn korkealaatuisiin, luonnonomukaisiin terveys- ja hyvinvointituotteisiin, ja ovat alkaneet kertoa niistä muillekin. Heillä on itsellään tuotteista hyviä käyttökokemuksia. Pariskunta tekee myös kehon hyvinvointimittauksia.

- Ihan tosi mielelläni hoitaisin myös kyläläisten kolottavat jäsenet kuntoon, sillä pidän kovasti tästä työstä, toteaa Sakari.

- Kun kroppa on kunnossa, niin mielikin virkistyy! Työympäristökin kosken alajuoksulla on terapeutin. Sakarin tavoittaa numerosta 050-5679897.

Onni on yhteinen aika

Sakari harrastaa kesäisin pitkiä, 50-100 km pyörälenkkejä. Talvisin hän käy kuntosalilla. Uusin harrastus on lumikenkäily, tosin kulumena talvena oli niin vähän lunta, ettei päässyt kertaakaan kenkäilemään. Yhteinen harrastus on puutarhanhoito ja lastenlasten hoito tarvittaessa.

- Tätä aikaa olemme innolla odottaneet, ettei enää tarvitse lähteä jokainen arki-aamu kello kuuden maissa ajelemaan 40 km työpaikalle, vaan saa herätä oman rytminsä mukaan! , Kinnuset iloitsevat.

Äinään kylämarkkinat

Teksti: Liisa-Marjatta Pietinen, kuvat: Matti Pietinen

Seurojentalolle on kokoontunut kyläläisiä, kesäasukkaita, naapurikyläläisiä ja ohikulkijoita kesäisille oman kylän markkinoille jo vuodesta 2009 alkaen heti kesäkuun alkupuolella.

Pihalla oli tiuhassa rivissä telttakatoksia, pöytävarjoja, henkilöautoja, paketti-autoja, peräkärryjä ja muita myyntipöytiä. Kullekin oli mitattu varaamiensa kokoiset palstat seurantaloon pihanurmelle valmiiksi. Sana oli levinnyt, kun vuosi vuodelta uusia myyjiä on iloksemme saatu mukaan ja myyntiartikkelit ovat monipuolistuneet.

Tarjolla oli jalkahoitoa, leivonnaisia, erilaisia käsitöitä, omatekoisia leluja kutoen ja virkaten. Koreja, pellava-tuotteita, huiveja ja liivejä. Kirpparitavaraa, tavallisia leluja, sukkia ja rukkasia, lasitaidetta sekä pihakukkia. Pihalla sai koettaa osumatarkkuutta vesipajatsolla. Nälkää tyyntyttivät tuoksuvat vasta-
paistetut makkarat.

Kylän markkinat on mieleinen tapahtuma kylälaisten keskuudessa. Markkinatunnelmaa toivat pihalla soittavat kyläpelimannit Leveäojan Asko ja Salmelan Raimo. Paikalla viihdyttiin kiirehtimättä ja markkinoiden loppuun asti riitti kävijöitä. Isännät ostivat koko vuodeksi työ-käsi-neitä, monen pihaan löytyi kauniita kesäkukkia ja kotiin sai kahvileipiä vietyä vierasvaraksi.

Viereisen pellon parkkipaikka oli pienen lentokentän kokoinen ja tilaa riitti jatkuvalle autovirralle reilusti hyvän liikenteenohjauksen ansiosta.

Sisätiloissa suojassa auringonpaisteelta voitontoivoiset ostivat arpakiekon joutuisasti tyhjäksi. Myyntipöytiä kiertävät ostajat siirtyivät nauttimaan pullakahvia. Kanssaihmissä tavattiin kiireettömästi iloisen puheensorinan vallitessa ja samalla vaihdettiin kuulumisia elämänmenosta.

Asikkalasta, Hattulasta, Heinolasta, Hollolasta, Nastolasta, Lahdesta, Sysmästä ja Jämsästä tulleet myyjät luonnehtivat markkinoita mukavaksi ja sopivan pieneksi tapahtumaksi. Lyhyestä myyntijaksosta ja sopivasta kellon ajasta tykättiin. Useimmilla oli kauppa käynyt hyvin ja toiset olisivat toivoneet enemmän ostajia kojuilleen. Osa lupaili palata ensi kesänä taas uudelleen myyntipöydän taakse.

Luontovisa

Laatinut: Juha Kamppila

Päijät-Hämeen avoimet kylät tapahtumassa Juha Kamppila oli laatinut luontovisan 14.6.2014 Iso-Äiniön luontokeskukseen.

1. Tunnet varmaankin tali- ja sinitiaisen. Mutta tiedätkö mikä erottaa puu- ja partatiaisien?
2. Mikä on sorsasammal ja missä sitä esiintyy?
3. Kerro synonyymeja sanalle muurain.
4. Esiintyykö Asikkalassa kanadan- vai euroopanmajavia?
5. Kuinka monta tiedät Suomen 5 yleisimmästä lintulajista?
6. Mitä haitallisia vieraslajeja voit löytää Asikkalasta; kasveja jotka ovat kauniita ja komeita, mutta vaarallisia alkuperäiselle kasvistollemme?

VASTAUKSET:

1. Partatiaista kutsutaan nykyään viiksitimaliksi ja se on lintu, mutta puutiainen on punkkeihin kuuluva eläin.
2. Käy katsomassa tietoa tästä irtokellujasta lintutornin vieressä olevasta luontotaulusta.
3. Lakka, hilla, suomuurain.
4. Kanadanmajava
5. Pajulintu 8 – 13 milj. paria, peippo n. 6 milj. paria, broileri kerralla n. 8 milj. lintua, metsäkirvinen n. 2 milj. paria ja punakylkirastas 2-3 milj. paria.
- 5 seuraavaa lajia ovat järripeippo, harmaasieppo, vihervarpunen, räkättirastas, keltasirkku ja punarinta.
6. Komealupiini, jättipalsami, jättiputki ja jättitatar.

Kahvila Martta on nimetty Jukka Niemimäen mummon mukaan. Kahvilassa on tarjolla muun muassa pannukakkua oman tilan mansikoista tehdyn mansikkahillon kera.

Kahvila on ollut auki mansikkasadon sesonkiajan.

Museokahvila Martta

Niemimäen Juhla- ja mansikkatilalla on tänä kesänä avattu museokahvila.

Tilan pitäjäpariskunta, Reija ja Jukka Niemimäki, on siivonnut vanhan aitan ja asetellut tarve- ja työkaluja kauniisti esille.

Moni esineistä on ollut alun perin tilalla käytössä. Nyt suurin osa niistä on numeroitu ja listattu, niin, että kahvia siemaillessaan voi samalla tutustua entisaikojen tavaroihin.

Teksti ja kuvat:
Eveliina Markkinen

TANSSIN VIEMÄÄ

Sade- ja ukkospilvet väistyivät, ja ilta kirkastui juuri sopivasti 16.7. pidetyille Tunnelmatansseille. Vanhan nuorisoseurantalon 24-tien puoleisella seinällä komeili iso lakana mainostamaan 50-luvun tunnelmissa vietettäviä tansseja. Muun muassa sen ansiosta oli osa tanssijoista saanut tietää tapahtumasta. Vuodesta 2011 on Äinään seudun kyläyhdistys herätellyt tanssiperinnettä kylä-lä, ja vuosi vuodelta on tapahtumasta kiirinyt sana laajemmalle. Perinteiseksi teemaksi on muodostunut 50-luku, ja tälläkin kertaa Hassakoivun Pelimannit pistivät parastaan.

Monenlaisia kulkupelejä

Nuorisoseurantalon piha alkoi täyttyä pikkuhiljaa. Pellolle parkkeerattiin autoja, osa saapui paikalle jalkaisin, mutta tultiin tansseihin myös entisajan tyyliin polkupyörillä, ”pappatuntureilla” ja jopa vanhoilla autoilla. Nähtiinpä pihalla myös vanha taksi. Myöhemmin illalla pihalle kaarsi näyttävä rivi vanhoja autoja, joista vanhin oli vuosimallia 1964. Osa autoista oli paraatikäytön lisäksi myös talviajossa.

Tanssia riitti

Sisältä kuului letkeä musiikki, ja lavalla esiintyvä Hassakoivun Pelimannit oli päässyt täyteen vauhtiinsa. Asko Leveäoja ja Olli Harjula soittivat harmonikkaa, Raimo Salmela mandoliinia, Aimo Myllytie rumpuja, ja uutena solistina toimi Veikko Marttila. Pistipä Marttila välillä myös itsekkin lavalla tanssiksi. Tansseissa oli sekahaku, ja ympäri tanssilattiaa oli niin puupenkeillä kuin sohvilla istuskelemassa väkeä odottamassa tanssimaan pääsyä.

Osa tanssijoista oli tanssimaan tottuneita pariskuntia, jotka astelivat heti ensisävelmillä pyörähtelemään tanssilattialle. Helmat hulmusivat ja ajoittain myös kannat kopisivat tanssien pyörteissä. Illan aikana tanssittiin muun muassa valssia, tangoa, humppaa ja jenkkää. Eräskin kappale oli Iso-Äiniön valssi, jonka oli säveltänyt Eino Seppänen ja sanoittanut Raimo Salmela.

Arpapalkintojen jännittämistä

Viereisessä huoneessa saattoi käydä välillä haukkaamassa pikkunälkäänsä ja -janoonsa pullaa, kahvia ja pillimehua. Pihalla oli makaraa myynnissä. Taitojaan saattoi esitellä tai onneaan koettaa tikanheitossa ja vesipajatsossa. Arpoja sai myös ostaa, ja tanssien välillä Tuula Aaltonen suoritti arvonnän. Sivupöydällä oli esillä arpavoittojen palkintoja. Arvalla oli mahdollista voittaa esimerkiksi villasukat, mansikoita, terminaitoa, halkoja, tai vaikkapa hevosen lantaa – kunhan kävi sen itse lapioimassa. Arpojen tuotto meni kyläyhdistyksen hyväksi.

Kuuma tuli

Tunnelma tansseissa oli iloinen, ja puheensorina ja nauru täytti niin sisätilan kuin pihankin. Tanssiväkeä oli saapunut muista Asikkalan kylistä kuin naapuripitäjistäkin. Parkkivahdilta kysyttiin varmuuden vuoksi entisajan tyyliin lupa saapua tanssipaikalle kauempaa pitäjän laidalta.

Lippuja myytiin 80, avustajia ja vapaa-lippuisia oli paikalla n.30, joten tänä vuonna tunnelmatanssit teki oman kävijäennätyksensä, n.110 kävijällä. Moni kommentoi tanssien lomassa tunnelmaa oikein hyväksi. Joku nauroi tanssien olleen hienot, mutta kuuma tuli. Eräs mies kehui leveästi hymyillen iltaa.

- Fantastista, että järjestetään tällaisia perinteisiä iltoja ja soitetaan vanhaa musiikkia. Tämä on jo meillekin perinne!

KYLÄLÄISEN KYNÄSTÄ

Eveliina
Markkinen

Arkihaaste – haasteellinen arki?

Kevään aikana oli Facebookissa liikkeellä niin kutsuttuja arkihaasteita. Tietämättä, mistä oli kyse, näin ensin kuvan risukasasta. Tiesin kyllä, että internettiin laitettiin mitä ihmeellisimpiä kuvia itsestä ja elämästä, mutta tuota ihmettelin. Kyseessä oli vielä henkilö, joka laittaa vain harkittuja kuvia nettiin. Vastaavanlaisia päivityksiä alkoi putkahdella sieltä täältä. Sitten kuulin ilmiön nimen: arkihaaste. Oliko tarkoitus kenties yrittää selvittää haasteellisesta arjesta vai mistä oli kysymys?

Sain sittemmin kurkistaa Facebook-kavereideni arkeen niin lounaiden, suloisten lasten ja lemmikkien, työvaatteiden, mutta myös tiskivuorten, pohjaan palaneiden ruokien (tai eräsäkin kuvassa kauhun) ja koiran pureskelemien kenkien kautta. Mainioita otoksia ja hilpeitä huomioita, mutta myös niitä välttämättömiä tai kurjempia. Oli hykerryttävää miettiä, minkälaisia kuvia minä laittaisin arjestani. Halusin kuvata perusarkea, mutta positiivisessa valossa.

Arjen tekemisessä mukavaksi ja mielenkiintoiseksi ei minulla ole yleensä ongelmaa. Nyt vain piti alkaa ottamaan askareistani kuvia. Ensimmäisenä haastepäivänä nappasin kuvan koirasta, kahvinpannusta, pianosta, kirjasta ja kukista. Elin päivän yövuoron jälkeisessä tokkuraisuudessa, mutta olinkin yllättäen tehnyt ja nähnyt ympärilläni kivoja ja kauniita asioita – ja kaikki ihan arkisia.

Ryhdyin napsimaan kuvia milloin mistäkin asiasta. Kuvasin pyykkejä kuivumassa, koiran syömassä, vesilätäkön ja villasukkajalkani. Mieskin pääsi kuvaan, vaikka vaikutti päivän päätteeksi jo hieman kyllästyneeltä räpsimiseeni.

Suurinta osaa kuvista en koskaan käyttänyt, mutta olin haltioissani huomattessani, kuinka uudella tavalla lähelle arkea pääsin. Huomasin, miten kivoja ja mielenkiintoisia yksityiskohtia löytyi jo eri kuvakulmista, valoista ja etäisyyksistä.

Tämän kaikenko keskellä sain elää! Toinen päivä kului niin ikään leppoisissa tunnelmissa, jotka nekin kuvattiin. Mutta kolmantena päivänä huomasin jo miettiväni: mitäs tänään kuvattaisiin? Miten saisin arkeni näyttämään muiden silmissä kivalta?

Hyvä on, tällaisessa haasteessa on juuri vaarana, että alkaa kuvata asioita, jotka saavat näyttämään arjen pelkästään hohdokkaalta. Gourmet-ruokaa kynttilänvalossa, uusien vaatteiden ostelua, maailmalla matkustelua, tai ainakin suunnittelua... Olisi helppo järjestää monenlaisia erityisiä tilanteita, ottaa kuvia vain niistä. Antaa kuva, että arki on yhtä juhlaa. Tehdä ja kuvata asioita muiden takia.

Halusin lopulta olla kuvissani rehellinen, aito. En kuitenkaan koe voivani laittaa nettiin mitä tahansa. Totta kai arkeen mahtuu tylsiä asioita, kuten yövuoron jälkeen peilistä katsova kulahtanut naama, täysi tiskikone, jota kukaan ei muistanut laittaa päälle, vanhaksi mennyt maito, tekemäni ruoka, joka ei ollutkaan hyvää. Ihan tavallisia asioita, siis. Tuntui kuitenkin, etten halunnut päästää ihmisiä internetissä ihan noin lähelle. Onneksi niitä mukavia, oikeasti tapahtuneita asioita riitti kuvattavaksi.

Haasteen mittainen aika, viisi päivää, oli lopulta oivallinen pituus. Se riitti hyvin muistuttamaan siitä, että elämän pienistä yksityiskohdista löytyy paljon iloa ja kauneutta. Niitä ei ehkä tule vain huomanneeksi, kun rutinoituneesti vain suoriutuu päivän askareista. En ehkä koe omakseni laittaa nettiin kuvaa ruokalautasestani. Mutta ehkä juuri se, että ottaa kuvan, huomaa ja huomioi, saa arjen näyttämään sellaiselta, joka voi itseäkin piristää. Elämä tuntuu mukavalta kaikesta huolimatta. Tai ehkä juuri niiden pientenkin asioiden ansiosta.

Syksyn uutta liikuntakorttia täyttämään:

Matti Pietinen kannustaa liikkumaan

Syksyn 2013 liikkujaksi palkittu Matti Pietinen puhuu työstä ja hyötyliikunnan puolesta. Liikuntapisteitä karttuikin kuntokorttiin kävelemällä, pyöräilemällä ja metsää raivaamalla. Isolla omakotitalon pihalla tulee nurmikkoa ajaessa otettua monta askelta, ja metsää raivatessa on liikkunut työn ohessa. Metsien kasvuakin voi tarkistaa ajamalla paikan päälle pyörällä auton sijasta.

Pietinen sanoo olevansa himoliikkuja sijasta kunto-, kausi- ja hyötyliikkuja. Vuodenaikojen mukaan tulee valittua liikuntamuodot.

Teksti: Eveliina Markkinen
Kuva: Liisa-Mariatta Pietinen

- Tässä lähellä on myös paljon vaihtoehtoja. Lähtee mihin suuntaan tahansa, niin aina on hienoja maastoja ja eri reittejä, Pietinen kehuu. Iso-Äiniön luonto tarjoaa monipuolista maastoa ja reittejä liikkujalle: isoja järviä, sora- ja asfaltteja, metsäiteitä ja -polkuja sekä laavuja. On paljon, mitä voi tutkia ja katsella.

- Liikunta voittaa TV:n katselun, hän toteaa.

Matti Pietinen ideoi syksyllä 2013 laavukierroksen. Kahden kuukauden aikana sai käydä haluamassaan järjestyksessä kullakin kylän alueen laavuilla tutustumaan. Hän myös kehitti leikkimielisen kilpailun, jossa jokaiselle laavulle oli piilotettu kirjain. Näistä kirjaimista muodostuneen sanan keksinyt palkittiin. Enni ja Heikki Aaltonen olivat käyneet ensimmäisinä etsimässä laavuilta kirjaimet, joista muodostunut sana oli Äinäjä.

Monipuolisen liikkujan vaikutelman saa myös Pietisen sauvakokoelmasta. Niitä löytyy joka lähtöön, säähän ja vuodenaikaan. On laskettelu-, lumikenkä-, kävelysauvaa, löytyy luitelu-/retkihiihto-, ja perinteistä hiihtosauvaa. Vaikka näin kattavaa sauvakokoelmaa ei olisikaan, niin mies toteaa myös, että riittävän hyvät varusteet ja vaatteet innostavat liikkumaan.

- On eri lenkkeillä hengittävällä urheilupaidalla kuin viritteillä tavallisella t-paidalla.

Tavoitteenaan Matti Pietinen pitää sitä, että eläkeläisenäkin olisi liikunnallinen, iän ja työn tuomien liikuntarajoitteiden mukaan.

- Eläkeläisenä en kaipaisi kävelykeppiä, vaan kävelysauvat. Hän haluaa kannustaa jokaista liikkumaan kunto- ja hyötyliikuntaa omien kykyjen ja voimien mukaan.

- On tärkeää, että syke nousee, hengästyy ja hikoilee, jotta liikkumisesta on kunnolla hyötyä.

Liisa-Marjatta
Pietinen
Maatilaemäntä

Kotikyläni oli Paimelanlahden tuntumassa, pienessä Noitalan kylässä. Koulumatkani alakouluun taittui pyörällä, kävellen, hiihtäen järven poikki ja yhtenä lumettomana talvena pääsin luistimilla nopeasti kirkasta kumisevaa jään pintaa pitkin.

Olen asunut Iso-Äiniöllä 30 vuotta, jolloin tulin Pietisen maatilalle emännäksi Hollolas-ta. Täällä kylä on isompi, talot lähempänä toisiaan ja tarjolla on järjestystoimintaa.

Äinäällä ja lähiympäristössä nautin runsaiden takametsien tieverkoston tuomista vaihtelevista lenkkimaastoista. Kesällä pyöräilen, suunnistan (jalan ja pyörällä) ja soudan mökijärvellä. Talvella säiden mukaan hiihdän, retkiluistelen ja sauvakävelen. Käsityöt ovat kuuluneet ajoittain harrastuksiini.

Karjalaisuuden piireissä kylätoiminta elää voimakkaasti vielä nykypäivinä. Karjalan pitäjät ja kylät kokoontuvat vuosittain yhteen. Perinne jatkuu jälkipolvien innostuessa mukaan uusin puittein. Netin kautta on vilkasta vuorovaikutusta, vuotuinen pitäjäjuhla ja erilaiset urheilukilpailut kiinnostavat jälkipolvia.

Mieleeni nousee yksi vanha muisto menneisyydestä, ja Pyrkivän kilpailuista. Olin tullut koululle suksilla katsomaan muiden hiihtoa. Kilpailijoita kaivattiin lisää. Vastustelut olivat turhia, villapuseron vähentämisen jälkeen olin jo muiden perässä metsäladulla sivakoimassa.

Lehtityö tuli mukavana uutena asiana. Kyläkunnissa on vielä itselleni vieraita ihmisiä ja alueita kiertämättä. Maisemat muuttuvat vuosien saatossa ja asukkaita vaihtuu joissain taloissa.

Eveliina
Markkinen
Sairaanhoitaja

Olen kotoisin Iso-Äiniöltä, jossa olen muutamia vuosia lukuun ottamatta asunut koko ikäni. Nyt olen palaillut kotiseudulleni, ja asun mieheni kanssa Vääksyssä. Olen valmistunut sairaanhoitaja-diakonissaksi, ja työskentelen sairaanhoitajana.

Harrastan pianonsoittoa, lukemista, kirjoittamista ja luonnossa liikkumista. Aika kuluu myös Hippu-koiran hoitamisessa. Tekisin mielelläni myös käsitöitä, mutta nykyään se on rajoittunut lähinnä rauhallisten yövuorojen aikoihin.

Pidän myös leipomisesta ja ruoan-laitosta, ja onkin hauska kokeilla uusia reseptejä.

Pidän Iso-Äiniössä siitä, että luonto on monipuolinen. On niin monenlaista, mitä täällä voi tehdä ja harrastaa. Voi myös pakata eväät koriin ja lähteä retkelle. Vaikka iso tie kulkeekin ihan vieressä, niin sen myötä kulkuhyteydet ovat hyvät ja helpot. On myös hauska, että kylällä on järjestetty paljon erilaisia tapahtumia ja juhlia sekä kannustettu liikkumaan.

Muistan useita urheilutapahtumia, joita on järjestetty kylällä. On yleisurheiltu, hiihdetty ja pelattu pesäpalloa. Kesäjuhlat ovat myös jääneet mieleen.

Kylälehteä tehdessä toivon pääseväni tutustumaan enemmän kyläläisiin ja kylän tapahtumiin. On myös mukava päästä jälleen osaksi Iso-Äiniötä, kotikylääni.

ÄINÄÄN SEUDUN

kyläliikuntakauden avajaiset pidetään
19.8. tiistaina klo 18-19 seurantalolla.

Luvassa taas hauskaa yhdessä tekemistä, tasapainorata, sauvajumppa (omat sauvat mukaan) ja puristusvoiman mittaust.

Äinään Pyrkivän leikkimieliset urheilukisat kruunaavat illan.

Tempauksessa mukana myös kunnan liikuntatoimi. Tapahtumassa jaossa kaikille oma liikuntapassi! Mehu ja pullatarjoilu!

KAIKKI MUKAAN IKÄÄN JA KUNTOON KATSOMATTA!

Järj. Äinään seudun kyläyhdistys ry

Äinään Pyrkivä

Tulevia tapahtumia:

- Pe 8.8.** klo 15.30 kaikki joukolla kannustamaan yhdistyksen puheenjohtajaa, Kyösti Kypölää Anianpellon markkinoiden klapisissa!
- Ma 18.8.** urheilukilpailut yhdistetään seuraavan päivän liikuntastartiin
- Ti 19.8.** klo 18-19 Kylän liikuntastartti seurojentalolla yhdessä kyläyhdistyksen ja kunnan kanssa.
- La 13.9.** klo 10 Geokätköilyn alkeet Niemimäessä. Polkupyörät mukaan.
- La 8.11.** klo 10-14 Syysvaellus Kelutteen maastossa. Lähtö sorakuopalta (Kelutteen tie 600). Patikkareitin pituus noin 8-9 km. Nuotio ja luola. Vaelluksen vetää Matti Pietinen.
- Marraskuussa vuosikokous.** Päivä ilmoitetaan myöhemmin. Uudet metkut uudelle toimikaudelle ja uutta verta johtokuntaan.
- Marraskuussa uintimatka Padasjoelle.** Tarkempi päivämäärä ilmoitetaan myöhemmin.

Tervetuloa mukaan liikkumaan!

Äinään seutu ry:n toimintaa:

ELOKUU:

- Äinämöinen ilmestyy
- ti 19.8 klo 18-19 Kuntoliikuntastartti, Seuratalo

SYYS-LOKAKUU:

- Siivoustalkoot
- Luontokeskuksessa ja Seurojentalolla

JOULUKUU:

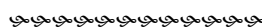
- Äinämöinen ilmestyy
- Ohjelmallinen joululauluilta Niemimäessä

ÄINÄMÖISEN TOIMITUS

Liisa-Marjatta Pietinen
Yhdystie 8
17450 Iso-Äiniö
050-3562464
pietinen.liisa@gmail.com

Eveliina Markkinen
Kissalankuja 29 as. 5
17200 Vääksy
050-5464546
evemaarit@hotmail.com

Seuraava Äinämöinen ilmestyy joulukuun alussa. Lisäaineisto 15.11 mennessä toimitukseen.

Toimitus kiittää 2-2014 lehden kaikkia eri tavoin toteutukseen ja jakoon osallistuneita!

NETTISIVUT, VIDEOT, TWITTER

Ari Kärkkäinen
Härkämäentie 4
17450 Iso-Äiniö
050-4073170
ari.karkkainen@live.com

YHTEYSTIEDOT

Äinään seudun kylädistys ry
Miinamäentie 3
17450 Iso-Äiniö
044-7766206
salojarvipa@gmail.com
www.ainaanseutu.net
www.facebook.com/ainaanseutu
www.twitter.com/ainaanseutu

ÄINÄÄN SEUTU ry:n KYLÄTOIMIKUNTA

Päivi Salojärvi, **puheenjohtaja**
Miinamäentie 3, 17450 Iso-Äiniö
salojarvipa@gmail.com
044-7766206

Juha Kampilla, **varapuheenjohtaja**
Karsillantie 56, 17450 Iso-Äiniö
kamppila.jam@pp.phnet.fi
0500-205565

Anne Rantamäki
sihteeri, rahastonhoitaja
Ydystie 23, 17450 Iso-Äiniö
anne.rantamaki@asikkala.fi
040-5324572

Heikki Aaltonen
Tuukkalantie 6, 17450 Iso-Äiniö
0400-682629

Tuula Aaltonen
Cellenkatu 9, 13500 Hämeenlinna
Härkämäentie 81, 17450 Iso-Äiniö
tuula.aaltonen@immunodiagnostic.fi
040-9002953

Olavi Harjula
Kirkolantie 99, 17450 Iso-Äiniö
olavi.harjula@gmail.com
050-5312402

Pirkko Lohtari
Tuukkalantie 19, 17450 Iso-Äiniö
040-5735104

Aila Niemimäki
Kukkuramäentie 14, 17450 Iso-Äiniö
niemimaki@luukku.com
040-4712235

Minna Pettinen, **facebook-ylläpito**
Rajasuontie 305, 17450 Iso-Äiniö
minna.pettinen@luukku.com
minna.pettinen@asikkala.fi
koti 050-3590099
työ 044-7780215